

דרך בתולדות הקולנוע. ואיפה תמצאו עוד מישהו שידמה לויוויאן לי ולקלארק גיבלי?

אשתו השמינית של כחול הזקן (דיונוף, ארצות הברית) — נישואין לצורך גירושין לצורך נישואין — הכל התחיל כחצי פיז'מה וייגמר כניראה כלי. דיאלוגים שנונים ומגוונים של ארנסט לוביטש.

עבריינית צעירה (דיונוף, צרפת) — תסריט של פרנסואה טריפו הובא לבד עלידי מי שהיה פעם עוזרו, קלוד מילר. גירסה נשית ל-400 המלקות, על נעיה סרבנית ועקשנית, המבקשת לקבוע את גורלה בחיים. שאלוט גנסבורג נולדה לתפקיד הראשי.

יומן (מוטיאון חל' אביב, ישראל) — מסע קולנועי אישי וחשיפה מתועדת סלקטיבית ומתפנתת לצופה המוכן להתמסר לדודי פרלוב, יוצר שאינו מתייבש לחור אחרי הקולנוע. תמצית של 15 שנות מסירות.

אשה אחרת (טוילת, ארצות הברית, מוצג גם בחיפה ובירושלים) — גירסתו של וודי אלן לתוחי בר של אינגמר ברגמן. מרצה באוניברסיטה עושה חשבון נפש בגיל 50. ג'ינה ראוולנדס, מיה

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: מיכתב מאשה אל מוניה, בוגל המילחמה היא מי הפליל את רונד רבישף אשה תחת השפעה, הרפתקות הברון מיכה אוון, אשה אחרת, יוסף דוד פרלוב. **חיפה:** מי הפליל את רונד רבישף מיכתב מאשה אלמונית, פלה הכובש, הרפתקות הברון מיכה אוון, אשה אחרת.

ירושלים: אשה אחרת, מיכתב מאשה אלמונית, מי הפליל את רונד רבישף

תל-אביב:

מיכתב מאשה אלמונית (תכנח, ארצות הברית, מוצג גם בחיפה וירושלים) סרט שחור-לבן של מאכס אופולס. משנת 1938, שיכול להביס בקלות את הסרטים שנעשו 50 שנה אחריו. סיפור אהבה טר סאלי על נערה שהתאהבה בפסני תרן פוחה, ולמרות שכילתה עמו כלילה אחד של אהבה וילדה את ילדו בכוחות עצמה, שמרה לו אמונים במסירות והקריבה את חייה למענו. לואי זורדן וג'ון

בארבי (במרנז) וחברים (1970)

בה מוסר העולם הוא בדיחה עצובה. אוסולס, שנאלץ רוב הזמן לסחוט עדויות מאנשים שמיקצועם להסתיר את האמת — סוכנים חשאיים, פרקליטים, נקדי ממלה — מכלה בלי בושה את זעמו כלפי התמונה הנחשפת לפניו וכלפי האנשים שמאחוריה. הוא סאר-קסטי, ובעיקר מריר, אבל נחוש בהחלטותיו — קט עד הסוף, ואכן מעטים הם אלה היוצאים בשן ועין מן הסרט הזה. לא להחמיץ.

המצפון האנושי

מלון טרמינוס (סינמ' סק, תל-אביב, ארצות הברית) — סרט חובה. תעודה הנמשכת ארבע וחצי שעות ומתווה את אחד הלקחים המוסריים המופלאים שמשפך הקולנוע. נושא הסרט, פרשת קלאוס בארבי, הנאצי שהיה מפקד הגסטאפו בליון ואחראי למותם של עשרות אלפי אנשים. אחרי המילחמה, הוא נעלם כביכול, אך למעשה חי באמריקה הלאטינית, ברזוחה ובנחה, במשך שנים רבות, בחשיתו של רודג' בוליביה, הוגו באצ'ר, שדחה את כל בקשות ההסגרה שהופנו אליו. רק אחרי שסולק באצ'ר מן השלטון, הצליחו הצרפתים להביא את פושע-המילחמה לסרן. מארסל אופולס, האיש שהעניק לסרט את עורו מימדים חדשים בסרטים כמו הצער והחמלה וזיכרונות הצדק, פורש יריעה רחבה שבה בארבי עצמו הוא רק פרט אחד. בסדרה של פגישות, שהוא עורך בגרמניה, בצרפת, בצפון-אמריקה ובדרומה, מתקבלת תמונה ש-

שואת תאצ'ד

תיקוות גדולות (וב, תל-אביב, בריטניה) — לכאורה, זו סאטירה אני-סיימיסדית. למעשה, זו תמונה עגומה של ה' חברה הבריטית בת-זמננו, עשויה בהומור, אבל גם בכעס גדול. ואם נשאר פתח קטן לתיקווה בסצינה האחרונה, בדמה שזה רק כדי לא להזמין את הצופים להתאבדות קולקטיבית. העלילה בנויה סביב שלושה זוגות ועוד נספ' חים. זוג אחד, הוא נער שליח, היא נגנת, שניהם צאצאים על עידן ההיפייס. הם שמשפקים את המימד האנושי לסרט.

אחותו של הגבר מן הזוג הראשון, שנשואה לסוחר-מכוניות, היא קאריקטורה אכזרית של פרלטריון מתעשר, בדיחה אומללה על אשה שהגיעה למנוחה ולנחלה, ומשהגיעה לשם, אינה יודעת מה לעשות עם עצמה. לאח ואחות הפך אשה, הגרה עדיין בשכונה שבה נולדה, אשר הפכה מפרבר ענין למישכן מבושן ומשופץ למתעשרים. ושכניה של האם הם זוג כזה.

שין, דיוויס ודורה — ייאוש תאצ'ד

ומלבדם, יורם אחד, שאינו מוצא את ידיו ורגליו בכרך הגדול, ופעילה פוליטית ניצחית. הבימאי מייק לי מארגן מיפגשים ועימותים בין כל הדמויות הללו, שבהם הוא מיטיב לחשוף את האידיאלים הנבובים של עידן מרגרט תאצ'ד, ואת חוסר-הישע המשוע של המתנגדים להם. בעזרת צוות-שחקנים מעולה ומצלמה מופלאה, הוא מגיש את הטוב בסרטים הבריטיים של 1988.

סירטי קולנוע בטלוויזיה

בלש בגרוש (יום רביעי, 5 ביולי, 22:05) — מחווה סאטירית של המחזאי ניל סיימון לעידן הבלש הפרטי בקולנוע האמריקאי. פיטר פולק הוא מעין האמפרי בונארט ואסופה של כוכבים מפורסמים מגלמת תפקידי-אורה, בעלילה המחקה את דאשיל האמט, ריימונד צ'אנדלר וכל הקלאסיקנים האחרים של הספרות הבלשית. בימאי: רוברט מור.

צ'ארלי ואריק (יום ששי, 7 ביולי, 22:30) — סרט משעשע ומבריק של הבימאי דון (הארי המזוהם) סיגל, על עבריו בעל תושיה, המצליח לסדר את אנשי-החוק ואת לניויות המאפיה גם יחד. מעין תרועת אשכבה סארקסטית ליוזמה הפרטית האמריקאית, והולכת ונבלעת בתוך מימסדים מגושמים ומחניקים. ואלתר מתואו יוצא מן הכלל.

לה מארסאייז (יום רביעי, 12 ביולי, 22:05) — סירטו הקלאסי של ז'אן רנואר מוצג לכבוד יובל ה-200 להמפיכה הצרפתית ומשחזר במישורים שונים את האי-רועים שהובילו אליה. זהו סרט יוצא-דופן שבו העם הוא הגיבור, מלא תנופה והאהבת-אדם, אפוס נדיר המשרת באמת את המטרה למענה הופק, האדרת האידיאלים של המהפכה, בלא התחשבות בצווים מסחריים וכניעה לתכ-תיני השוק.

פארו, ג'ון הקמן ויאן הולם מעולים בתפקידים המרכזיים.

חיפה

פלה הכובש (סין) — כילי אוגוסט מספר על סנקדינביה שאיש לא מכיר, פועלים גורוגים באים למצוא לחם בשוודיה בת-חילת המאה, ונאלצים לסכול הש-פלות ומרורים, כדי להתקיים בל-חץ. סיפור פשוט, מוגש באסתטיקה קולנועית מדהימה ומשחק מעולה של מאכס פוידסדוב.

ירושלים

נישואים פיקטיביים (חיאתרון ירושלים, ישראל) — ה' סרט הישראלי היותר-מענין שיצא לאור. אשתקד. הירושלמי המצוי מלור בעיית היחסים עם הערבים, הפיתוי לרדת מן הארץ ועוד כמה בעיות אקטואליות, צוחקים וחור-קיס שיניים. שלמה בראבא בתפ-קיד הראשי. **עדנה פיינרז**

פונטיין נהנים משרביטו הקסום של אופולס.

מי הפליל את רר' ג'ר רביט? (חן, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה ובירושלים) — כל יצורי הוליווד המצוירים הוחרדו משלותם, כדי לשרת את המתחן המדגים את החלום האמריקאי הקולנועי בשלמותו. איך חיץ בין אמת לדימיון ויצור מצוייר אינו ממש פחות מיצור חי. בוב הוס' קינס אדיר, בהתחשב בעובדה שה' צטלם בדיאלוגים עם. מסך כחול".

חלף עם הרוח (אורל', ארצות-הברית) — אם במיקרה לא ראייתם, זה סרט חובה. לא חשוב מה איכותו האסתטית של המוצר, הסיפור על כת הדרום העצמאית והעקשנית ואהבותיה הגדולות מן החיים, ועל מילחמת הצפון נגד הדרום ברקע, הם אבך

פליפמטון ופנייקס — צאצאי ההיפייס

בעיקר לאם (כריסטין לאהטי) ולבן הבכור (ריוד פניכס). לעומת זאת, התסריט שבידיו מחליק על מני הרקע האידיאלוגי, שהוא חיוני כאן, ומציג את החיים מחוץ לחוק כמעט כאידיליה. חוץ מזה, למוט נכנע שוב לנטייתו וגולש מן הדרמה אל המלודרמה, המובילה למיתרון השרירותי שהוא מציא בסוף. יש כאן דימיון לסרטו על פרשת רוזנברג, אבל שם היה רקע משכנע יותר.

ספר דניאל ב'

אהבה במלכות (כר' יהודה, תל-אביב, ארצות הברית) — השם העברי הסתמי עשוי לבלבל, שכן מדובר כאן בניסיון לבדוק את דברי הנביא עמוס על 'אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהנה', במושגים של סוף המאה ה-20.

ארתור ואני פופ הם שני ראדיקלים מן העידן הגועש של שנות ה-60, שגרמו בשגה לעיוורונו של שומר, ומאו הם נרדפים עלידי החוק. לזוג פופ יש שני בנים, אחד בן 17, השני בן 10, ואם ההורים יכולים להסתגל לחיי מנוסה ניצחיים, לילדים קשה יותר. בעיקר למבוגר יותר. אולם מי שחי כמו מישפחת פופ אינו יכול להרשות לעצמו השתלבות בשום מערכת מימ'סדית, כל עוד כל ברשימות המבוקשים. והשאלה נשאלת, איזו זכות יש להורים לכפות על צאצאיהם גורל כזה. הצלחתו העיקרית של הבימאי סידיני לומט היא דווקא בסיפול שהוא נותן לדמויות בנפרד,